

ביפ ביפ ביפ ביפ

.07:48

?07:48

גיגי קפץ מהמיטה, לבוש בפיג'מת דובוני אכפת לי שלו. הוא הסתכל שוב על השעון בפניקה. 07:48? איך יכול להיות שכבר 07:48? ב-07:48 הוא כבר אמור להיות על האוטובוס בדרך לבית הספר, ולא בפיג'מה עם ריצ'רץ! צלילה המנהלת כבר הזהירה אותו שלוש פעמים (וחצי!) שאם הוא יאחר עוד פעם אחת... היא לא אמרה מה יקרה, אבל היא אמרה שאם הוא יאחר עוד פעם אחת, ואז עשתה הפסקה כזאת של שלוש

נקודות, וגיגי בעצמו הבין שאם הוא יאחר עוד פעם אחת...
גיגי צחצח שיניים תוך כדי אכילת קורנפלקס, וזה לא עבד
כל כך טוב. אחר כך הוא נעל נעליים, ורק אז נזכר שהוא עדיין
בפיג'מה. בסוף, ב-07:58, הוא עמד ליד הדלת, לבוש בג'ינס
ובטי-שרט כחולה שעליה כתוב "שחור הוא השחור החדש",
כשרק שישה פתיתי קורנפלקס מקשטים את הסנטר שלו, הרבה
פחות מדרך כלל.

גיגי הציץ בראי לרגע, ולמרות שידע שבחיים לא יגיע בזמן,
בכל זאת הרשה לעצמו שבע שניות של הערצה עצמית - שיוון,
כמה שמתאים לו ככה עם השיער! אחרי שבע שניות בדיוק הוא
פיהק פיהוק ענקי, שפשף את העיניים ו -

גיגי מצא את עצמו בשער בית הספר. תלמידים חלפו על פניו
משני צדדיו. ילד אחד, אמיץ במיוחד, עבר עם הסקטבורד שלו
מעליו, וסימון, המורה הנמוך להתעמלות, עבר במהירות מתחת
לרגליים שלו. או שזה היה חתול. בכל מקרה, בלי קשר לכלום,
הוא היה בשער בית הספר רק שניות ספורות אחרי שהסתכל בראי
בבית והעריץ את התסרוקת שלו. הוא לא ידע איך זה קרה והיה
המום לרגע, אבל כשהביט שוב בשעון גילה שכבר 07:59, וכרגע
בהחלט כדאי לו להתמקד בעובדה שאסור לו בשום פנים ואופן
לאחר אפילו עוד פעם אחת... אז מה זה משנה איך זה קרה, הוא
נזף בעצמו, תתקדם כבר!

גיגי שלף את כרטיס התלמיד שלו כדי להראות אותו לשולץ השומר, וכמעט התחיל להתקדם אל תוך בית הספר כששולץ שאל בחיוך מרושע: "מה זה?!"

שולץ השומר היה אלוף החיוכים המרושעים. אם הייתה אולימפיאדה לחיוכים מרושעים, שולץ היה זוכה במדליית הזהב. אם היה בוויקיפדיה ערך "חיוך מרושע", הייתה שם תמונה של שולץ מחייך.

וכששולץ מחייך חיוך מרושע, סימן שזה ייגמר בבכי.
"מה?" שאל גיגי ושלף את הטישו מהכיס, ליתר ביטחון.
"זה לא כרטיס תלמיד", אמר שולץ.

גיגי הסתכל בכרטיס שלו. זה היה כרטיס תלמיד, אבל מישהו, כנראה שוני, כתב עליו את האות ה"א במרקר לא מחיק, ועכשיו היה כתוב על כרטיס התלמיד שלו: "כרטיס תלמידה".

"זה כרטיס תלמידה", אמר שולץ, ושוב חייך את החיוך המרושע שלו.

"לא, זה כרטיס התלמיד שלי. פשוט מישהו, כנראה שוני, כתב עליו את האות ה"א במרקר לא מחיק, ובגלל זה כתוב עליו כרטיס תלמידה. אבל אני מבטיח לך שזה כרטיס תלמיד."

"המממ... גירד שולץ בראשו והביט בשעונו. "אני לא יודע."
"שולץ, אתה מכיר אותי! אתה יודע שאני תלמיד פה, נכון? אני עובר כאן בכל בוקר."

שולץ המשיך להתלבט. הוא הביט בכרטיס. "אתה לא ממש נראה כמו בתמונה..."

גיגי הציץ בתמונה. מתברר שמישהו, כנראה שוני, צייר לו שפם ורטייה שחורה על העין. וחוץ מזה, זאת הייתה תמונה רעה במיוחד. הרי במציאות גיגי נראה פי מיליון יותר טוב.

"שולץ!! צלילה אמרה שאם אני אאחר עוד פעם אחת..."

"שלוש נקודות?" שאל שולץ.

"בדיוק!" אמר גיגי, נואש. "אני אתן לך את הכריך שלי."

"נקניק?" שאל שולץ בחיוך מלא תקווה, שנראה בדיוק כמו

החיוך המרושע שלו.

"גבינה."

"מלפפון?"

"עגבנייה."

"חתול?"

"עכבר. מה הקשר?"

"מה, לא משחקים הפכים?"

"שולץ, תן לי להיכנס כבר!!!!"

"כריך?"

גיגי הוציא את הכריך שלו, רחרח אותו פעם אחת לפרדה ונתן אותו לשולץ. שולץ הביט פעם נוספת בכרטיס התלמידה של גיגי, רחרח אותו פעם אחת לפרדה ונתן אותו לגיגי. ברקע צלצל הצלצול, כי זה מה שצלצולים עושים. גיגי פרץ בריצה מטורפת אל בית הספר, וכשהוא כבר עבר את פתח הבניין והושיט יד אל דלת הכיתה שלו, כל כך מהר שגם בהילוך אטי זה היה נראה מהר, עצר אותו קול נעים.

"גיגי..."

"צלילה." הסתובב גיגי, מובס.

מולו עמדה צלילה, מנהלת בית הספר, שהייתה - איך לומר? אישה מבוגרת. מאוד מבוגרת (זה לא מנומס להגיד זקנה, אבל גם אם זה כן היה מנומס, לא היינו אומרים על צלילה זקנה, היינו אומרים עליה ממש ממש זקנה).

היא גם הייתה ממש נמוכה, וממש מתוקה, אם לא הייתה תלמיד שאיחר עוד פעם אחת (שלוש נקודות). צלילה החזיקה

בידיה מסרגות ומשהו שהיא בדיוק סיימה לסרוג בצבעי סגול וצהוב. מתברר שזה היה סוודר.

"בבקשה", היא הושיטה לגיגי את הסוודר, "זה העונש שלך."
"לאאאאאאאאאאאאאאאא!" צעק גיגי ונשכב על הרצפה בדמעות. "רק לא סוודר!"

אבל צלילה לא נשברה. היא פשוט עמדה שם, מושיטה את הסוודר הכי מגרד בעולם והכי מכוער בעולם והכי מחמם בעולם, וגיגי נאלץ ללבוש אותו, אפילו שהשמש זרחה והיו שלושים ושתיים מעלות בחוץ.

צלילה חייכה. "תתחדש!" היא אמרה בחיוך והלכה משם. גיגי עמד להיכנס לכיתה, כשפתאום הוא ראה את ההשתקפות שלו בחלון מולו. נכון, זה היה הסוודר הכי מגרד בעולם, הכי מכוער בעולם והכי מחמם בעולם, וחוץ מזה הוא היה גדול עליו בשלוש מידות, אבל למרות כל זה, גיגי היה מרוצה מאיך שהוא נראה. את זה אף אחד לא ייקח ממנו.

2.

"דיצה, תזיזי בבקשה את השיער מהפנים," ביקשה שולה בריבוע, המורה למתמטיקה.

דיצה בחרה קווצה דקיקה של שערות שחורות, אותה קווצה שהסתירה לה שמינית מהאף ושלושה רבעים מהעפעף, הרימה אותה למעלה והציצה דרכה. שולה בריבוע הביטה בה במבט לא מרוצה.

"מה התוצאה של התרגיל הזה?"

"18 ורבע?" ניחשה דיצה.

"4,037!" לחש לה יואש מהשולחן מאחור.

"יואש... כולנו יודעים שאתה יודע," העירה שולה בריבוע.

"יואש, כולנו יודעים שאתה צפרדע," חיקה שוני את קולה של שולה בריבוע. כל הכיתה פרצה בצחוק, כאילו זאת הבדיחה הכי מצחיקה בעולם. ככה זה, כששוני מספר בדיחה, כולם צוחקים. כששוני אוכל, כולם עושים גרעפס. כששוני עושה פיפי, כולם מורידים את המים.

דיצה הסתובבה אל יואש. "תודה," היא אמרה לו מבעד לשיער שכיסה את פניה. יואש משך בכתפיים ושאל את עצמו למה היא הסתובבה כשהיא ממילא נראית אותו הדבר מלפנים ומאחור. הייתה שמועה, ככה גיגי סיפר לו, שיש לה עין אחת כחולה ועין אחת ירוקה, אבל בגלל שאף אחד לא ראה את הפנים שלה מאז הגן, אי אפשר לדעת.

הדלת נפתחה, וסוודר נכנס פנימה. זאת אומרת גיגי נכנס פנימה, אבל כל מה שהיה אפשר לראות זה סוודר ענקי בסגול ובצהוב, שנראה כל כך מגרד, כל כך מכוער וכל כך מחמם, שלשוני בטוח יהיה משהו לא ממש מצחיק להגיד עליו.

"מה זה הכיעור הנורא הזה?!" שאל שוני, "ולמה הוא לובש סוודר?!" עוד פעם כולם צחקו, ויותר מכולם צחק שוני ב'. שם המשפחה של שוני ב' היה דווקא אפשטיין, אבל שוני - שוני הראשון, שהוא בעצם שוני בן שחר - לא הסכים שיקראו לשוני ב' שוני א', כי אז זה כאילו שהוא יותר טוב ממנו, ואף אחד לא יותר טוב ממנו. אז לשוני בן שחר קראו שוני, ולשוני אפשטיין קראו שוני ב', ולא היה מורה אחד בבית הספר שלא

התבלבל מזה, אבל למי אכפת? בשח לא לשוני.
גיגי חייך, מרוצה מתשומת הלב, והתיישב במקום שלו ליד
יואש. "אז איחרת עוד פעם אחת, אה?" שאל יואש. "כן, אבל
יודע מה? נכון שזה הסוודר הכי מגרד בעולם, הכי מכוער בעולם
והכי מחמם בעולם, אבל אני עדיין נראה בו טוב!"
יואש משך בכתפיים. בדרך כלל, כשלא היה לו מה להגיד,
יואש משך בכתפיים. לפעמים גם כשכן היה לו מה להגיד,
יואש העדיף לשתוק ולמשוך בכתפיים. הוא משך כל כך הרבה
בכתפיים, עד ששוני, ובעקבותיו כל הילדים בכיתה, התחילו
לקרוא לו צְבִי צְבִי, כי שוני אמר שצבים נראים כאילו הם כל הזמן

מושכים בכתפיים, וכששוני אומר משהו כולם עושים גרעפס (או מורידים את המים? אחד משניהם בטוח). באופן מפתיע, יואש דווקא חיבב את הכינוי שלו, מה שלא ממש מצא חן בעיני שוני, אז הוא שינה לו את הכינוי לצפרדי הצפרדע, שלא ממש תפס. שוני היה מאוד לא מרוצה.

שולה בריבוע התחילה לכתוב תרגיל ארוך על הלוח, וגיגי הביט בו במבט הכאילו מרוכז שלו. כשגיגי היה עושה את המבט הכאילו מרוכז שלו, זה נראָה כאילו הוא מרוכז, אבל הוא בעצם היה חושב על משהו אחר לגמרי. גיגי חשב על העניין המוזר שקרה הבוקר - איך הוא היה רגע אחד בבית, וברגע הבא פתאום היה בבית הספר. לא היה לו מושג מה קרה שם, אז הוא תלש דף ממחברת חשבון וניסה לכתוב בו רשימת אפשרויות שתסביר את המעבר הפתאומי שלו מהבית לבית הספר.

רשימת אפשרויות שתסביר את המעבר
הפתאומי שלי צהבית לבית הספר

1. נסעתי באוטובוס שהיה יותר צהיד צמהידות האוד. מה שגרם לי להתעלף, ולא לשים לב שאני נוסע באוטובוס שהוא יותר צהיד צמהידות האוד.

2. קפל בזמן או יקום צקביל או כל הסבר אחר שדודש הקטבה בשיעורי צדעים, ולכן אני צמילא לא אבין אותו.

3. נס חנוכה!

(אבל חנוכה יהיה רק בעוד חודש, אז גיגי שינה את זה ל: נס בלי חג (ואולי יום אחד ימציאו חג שיתאים לנס הזה!), ועבר להסבר האחרון:)

4. הכול קרה כדגיל, וזה אני שמשתגע.

"פסס", גיגי ניסדה לתפוס את המבט של יואש. "פסס!"

יואש לא ענה.

"פסססס!" עכשיו גיגי כמעט צעק, ובכל זאת יואש לא ענה.

"פסססססססססס!" דיצה הסתובבה והציצה בו מבעד לשיער

שלה. גיגי חייך ונופף לה, והיא הסתובבה חזרה. "יואש!!!"

"מה?!"

"אני קורא לך שעה!"

"אה... הסתכלתי על דיצה. שמת לב שיש לה נקודת חן חמודה

על קצה האף?"

"לדיצה יש אף?"

"כן. אני חושב. בכל מקרה, יש שם משהו, ויש עליו נקודת חן.

אני חושב."

"אני שמח בשבילה. תשמע, קרה לי משהו מוזר - "

"הביצה בכריך שלך נראתה כמו מלכת אנגליה?"

"לא, תקשיב! הבוקר, כשהתכוונתי לצאת מהבית - "

"כן?" יואש הסתכל עליו.

גיגי הסתכל עליו בחזרה והבין פתאום שיש סיכוי לא רע

שיואש יחשוב שהוא השתגע. והאפשרות שהוא השתגע הרבה

יותר הגיונית מכל האפשרויות האחרות, ואם יואש יחשוב שהוא

השתגע, הוא יהיה חייב להגיד לאמא שלו, ואמא של יואש תגיד

לאמא של גיגי, ואמא של גיגי תגיד לאבא של גיגי, וכשהם יחזרו

סוף־סוף הביתה מהעבודה, זה כל מה שהם ירצו לדבר עליו.

**"לא משנה," אמר גיגי. הצלצול צלצל, כי זה מה שצלצולים
אמורים לעשות, וגיגי ויואש יצאו להפסקה.**

3

דיצה ישבה ליד השולחן בקפטריה, הוציאה את הכריך שלה ופתחה אותו. אבא של דיצה, שהיה אחראי להכנת הכריכים של דיצה, אהב לצרף פתקים קטנים לאוכל שלה, ואחרי שהיא בלעה כמה מהם, היא התחילה לבדוק טוב טוב את כל מה שהיא מכניסה לפה. זה היה כריך עם ביצה קשה, וכשדיצה הסתכלה על הביצה עם עין אחת חצי עצומה, היא פתאום שמה לב ש... "סתם נדמה לי, או שהביצה הזאת לגמרי נראית כמו מלכת אנגליה?" היא שאלה את עצמה, אבל לא ענתה לעצמה, כי אם היא הייתה יודעת את התשובה, היא לא הייתה צריכה לשאול את השאלה, לא? (גם על השאלה הזאת לא צריך לענות. שאלה

שלא צריך לענות עליה נקראת שאלה רטורית. תזכרו את זה, זה יהיה במבחן).

היא סגרה את הכריך, עטפה אותו בחזרה בניילון שלו והחזירה אותו לתיק. אם יש לך כריך עם ביצה שנראית כמו מלכת אנגליה, את לא יכולה לאכול אותו, אחרת אף אחד לא יאמין לך שהיה כריך כזה. במקום זה היא ניגשה למזנון והתלבטה מה פחות מגעיל - סלט כרוב סגול במיונז, או סלט כרוב חמוץ עם טחינה. "פססס", היא שמעה פתאום מאחוריה והסתובבה, מצפה לראות את גיגי ויואש, אבל זה דווקא היה שולץ.

"רוצה כריך?" הוא שאל.

"כן! מה יש לך?"

"בואי נראה..." אמר שולץ ופתח לרווחה את המעיל הארוך שלו. בצדו הפנימי של המעיל היו עשרות כיסים נסתרים, ובתוכם היו כריכים, כריכים ועוד כריכים.

"יש לך כריך של ליה?" אמא של ליה הייתה מכינה כריכים עם פסטרמה בעובי שלושה סנטימטרים וירקות שלא מתכווצים. כמו כל דבר בחיים של ליה, גם הכריכים שלה היו מושלמים. "פחחחחחחחחח", ענה שולץ. הכריכים של ליה היו הראשונים שנחטפו. "פיתה עם שוקולד?"

"לקחתי," דיצה שילמה, והפעם לא הציצה בפנים. מה היא הייתה עושה אם השוקולד היה נראה כמו מלך אנגליה? גם היא צריכה לאכול! היא חשבה לעצמה וחזרה לשבת בשולחן שלה.

גיגי חזר מהמזנון עם בקבוק מיץ ענבים, שהיה הדבר הכי אכיל
שהיה שם.

"פסססס."

הוא הסתובב וראה את שולק, כמו תמיד, מוכר לתלמידים
כריכים שהם בעצמם הביאו לבית הספר, אבל נאלצו לתת לו כדי
לא לאחר, או כי מישהו צייר להם שפם על תעודת התלמידה
שלהם.

"יש לך את הכריך שלי?" שאל גיגי.

"שולה בריבוע כבר קנתה אותו."

"אתה מוכר כריכים גם למורים!?" שאל גיגי, מופתע. "רגע" -

עלתה מחשבה מפתיעה בראשו - "אתה גם לוקח כריכים

ממורים!?"

"לא לוקח, " אמר שולץ, "מקבל."

"מה, מורים נותנים לך את הכריכים שלהם?"

"כולם נותנים לי את הכריכים שלהם."

"כי אתה מכריח אותם!" התעצבן גיגי, "כמו שהכרחת אותי!"

"באמת? איך בדיוק הכרחתי אותך לתת לי את הכריך שלך

הבוקר?"

"אתה - אתה - " גיגי גמגם. שולץ באמת לא הכריח אותו

לתת לו את הכריך שלו. לא שזה הופך את מה ששולץ עושה

לבסדר, אבל אולי אפשר ללמוד מזה משהו - איזה מוסר השכל,

איזה לקח לחיים, איזה... איזה ריח נורא יש לכריך טונה הזה,

ולמה שמישהו יהיה כזה אגואיסט ויביא כריך טונה לבית ספר?

לפחות ככה הלך לו התיאבון, והוא החליט להסתפק במיץ ענבים

(וכידוע, מיץ ענבים שמופיע בתחילת הפרק, יפתיע אתכם בסופו).

יואש חיכה לו במדרגה הקבועה שלהם, מתבונן בתוך הכריך שלו.

"מה אתה מחפש?" שאל גיגי.

"את מלכת אנגליה."

"שמתחבאת בתוך הכריך שלך בגלל...?"

"חלמתי על כריך עם ביצה שנראית כמו מלכת אנגליה. זה היה החלום הכי אמיתי שחלמתי בחיים. זה היה כל כך אמיתי, שכשהתעוררתי, הייתי בטוח שבעצם נרדמתי ושהמציאות היא החלום. כל הבוקר הייתי בטוח שאני ישן ושעוד מעט אתעורר. אני עדיין חושב שאני ישן ושעוד מעט אתעורר." יואש צבט את עצמו בלחי. "אאוץ!" זה לא עוזר!"

"חכה, אני אנסה," אמר גיגי וצבט את יואש בלחי.

"אאוץ!! לא עובד. תנסה יותר חזק."

גיגי צבט יותר חזק.

"אאאו אאאו אאאוץ!!! זה כאב!"

"סליחה!"

"לא סולח. יותר חזק."

"אתה בטוח שאתה - "

"תצבוט כבר!"

"כן, אבל זה כואב לך - "

"אם לא תצבוט אותי, אני אצבוט אותך."

גיגי שפשף את ידיו זו בזו, נשף על אצבעותיו וצבט את יואש צביטה יפנית. צביטה יפנית היא צביטה רגילה בשילוב קצת קראטה, הרבה מחשבה שלילית וקצת מיונז משלשום, והיא הצביטה הכי כואבת בעולם. יואש כמעט התחיל לבכות.

"נו?"

"לא. אני עדיין חולם."

"אתה לא חולם, אתה ער לגמרי!"

"אתה בטוח?" שאל יואש.

"בטוח."

"אז למה צבטת אותי?"

"כי אתה אמרת לי!"

"ממתי אתה עושה את מה שאני אומר?"

גיגי חשב קצת. באמת, ממתי הוא עושה את מה שיואש אומר? אולי מאז שהבין שהוא כנראה משוגע, ועדיף שיעשה את מה שאחרים אומרים לו במקום להתנהג כרגיל (שזה בעצם כמו משוגע).

"אז למה צבטת אותי?" נשמעה חריקת מיקרופון מחרישת אוזניים. "אחת, אחת שתיים, שומעים אותי?" ליד המיקרופון עמדה ליה. הילדה הכי יפה בכיתה, בבית הספר, וכנראה בעולם כולו. היא הייתה כל כך יפה, שכולם רצו להיות לידה או פשוט להסתכל עליה. לליה היו כל כך הרבה חברים, שאם רצית לדבר איתה, היית צריך להירשם ברשימת המתנה ולחכות שיתפנה מקום. מקום התפנה רק כשמישהו עבר דירה לעיר אחרת או איבד את הקול לתמיד. זה עדיין לא קרה. למרות זאת, ליואש יצא לדבר איתה כבר שלוש פעמים - פעם אחת היא שאלה אותו באמצע מבחן כמה יצא לו בשאלה תשע,

והוא הצליח לענות בלי להתבלבל, אבל רק בגלל שהוא היה כל כך מרוכז בתרגיל, שלא הבין מי מדבר אליו. אחר כך (וזה הפעם השנייה) היא שאלה כמה יצא לו בשאלה עשר, ואז כל מה שיואש הצליח להגייד היה, "קקקחחחחחחח צלפ צלפ", וזו לא הייתה התשובה הנכונה, לפחות לא לדעתה של שולה בריבוע. בפעם השלישית היא דרכה לו בטעות על הרגל, אז יואש מיד ביקש סליחה. הוא וגיגי החליטו לספור את זה, כי למרות שהיא לא אמרה כלום זה כלל מגע גופני.

עם גיגי לא יצא לה לדבר, או כמו שגיגי אומר, "עדיין לא יצא לה לדבר", אבל פעם אחת היא העיפה את השיער שלה הצדה בדיוק כשהוא עבר, וריח השמפו שלה היה כל כך טוב, שעד היום גיגי מרחרחר בגעגוע שיער של בנות (ועוגות קינמון. אבל את הבנות הוא לא אוכל בסוף).

בזמן שגיגי ניסה לחשב באיזו זווית הוא צריך לעמוד כדי להריח את השיער שלה הכי טוב (זווית ישרה, אבל הוא לא ידע את זה כי בדיוק בשיעור שלמדו על זווית ישרה הוא היה חולה), ליה גמרה לספור והתחילה לדבר.

"טוב, כולם יודעים שמחר בערב יש מסיבה באולם ההתעמלות, נכון? הנושא של המסיבה הוא טום וג'רי, אז כולם צריכים לבוא בתחפושות מתאימות."

ליה העבירה את המיקרופון למיקה, שהייתה הסגנית שלה לענייני כל דבר שליה לא רצתה להתעסק בו, ומיקה פירטה:

"נגיד חתולים, עכברים, מלכודות עכברים, גבינות - גבינה צהובה, גבינה לבנה, גבינת קוטג', גבינת שמנת, גבינה צפתית, גבינה בולגרית, גבינה מסריחה, גבינה כחולה... בקיצור, כל מה שנראה לכם מתאים. זאת אומרת, כל מה שנראה לליה מתאים." ליה המשיכה בנאום שלה: "חוץ מזה, כל מי שיכול לעזור, שיבוא היום אחרי הלימודים לאולם, כי אנחנו ממש בלחץ של זמן, יש עוד המון דברים שאנחנו צריכים להכין. מיקה?"

"צריך להכין עוד קישוטים, את המבוך של הגבינה ואת השיעורים של ליה בצרפתית, אז תבואו."

ליה עברה לידו במשב ריחני במיוחד, וגיגי עצם את עיניו ושאל: ריח של אביב. פרחים, דשא, וקצת קצת קצת כריך חביתה. אם הוא רק היה יכול להכניס את הריח הזה לבקבוק... אם הוא רק היה יכול להכניס את ליה לבקבוק... אם הוא רק היה יכול להיכנס איתה לבקבוק... אחרי כמה ימים היא הייתה נורא משתעממת וחייבת לדבר איתו, לא? ואז היא הייתה לומדת להכיר אותו, ואם היא הייתה מכירה אותו, היא בטוח הייתה מתאהבת בו, ואז הם היו יכולים להיות זוג ולחיות באושר ובעושר בתוך בקבוק. עם קצת מזל יהיו שם גם שאריות של מיץ כי אחרת הם יגוועו בצמא, אבל הוא יכול לבקש מיואש לבוא כל יום, נגיד אחרי ארוחת ערב, כדי לבדוק אם הם צריכים משהו. רגע, מותר ליואש לצאת מהבית בשעה כזאת בכלל? צריך לבדוק את זה.

"גיגי... גיגי... גיגי, אתה ישן?" צביטה כואבת במיוחד קטעה את הפנטזיה של גיגי באכזריות.

"אאאויך!" גיגי התרחק מיואש והתנגש בליה, מה שהיה אולי הרגע הכי טוב בחיים שלו עד עכשיו, וגרם לו לחשוב שאולי יואש צודק והוא ישן, מה שגרם לו לפהק ולשפשף את העיניים. כשהוא הביט שוב אל יואש, יואש לא היה שם. גם בית הספר לא היה שם. בעצם, לא היה שם כלום חוץ מקירות זכוכית מעוגלים כאלה, קצת מיץ ענבים, וליה שהביטה בו באימה. ליה והוא היו בתוך בקבוק!